

малих групах, які співпрацюють між собою, інтерв'ювання, генерацію ідей за допомогою «мозкової атаки», розроблення власних проєктів, застосування при оволодінні практичними навичками методик імітування, симуляції, моделювання.

Таким чином, інтерактивні методи вирішують триєдине завдання: навчати, виховувати, розвивати особистість, формувати професійні та соціальні якості фахівця.

Н.В. Гриценко

МОТИВАЦІЯ СТУДЕНТІВ УКРАЇНСЬКИХ ВИШІВ ДО НАВЧАННЯ

Студента необхідно не тільки зацікавити предметом, а й відкрити для нього можливості практичного використання знань. Для студента велике значення має перспектива працевлаштування за професією. Лише мала частка вишів планує та влаштовує своїх випускників за фаховим напрямком, однак це питання пов'язано з загальним економічним і політичним станом країни. Сучасний стан розвитку підприємств є досить нестабільним, що впливає як на працевлаштування населення, так і на соціальний розвиток країни. Швидше за все випускники вишів влаштовуються не за своєю спеціалізацією, а де зможуть влаштуватися. Однак це не одна причина, яка впливає на мотивацію студентів до навчання. Підвищити навчальну мотивацію студентів не так вже й складно. Головне – це бажання, причому як студента, так і викладача. У вишах часто використовують спосіб, коли студентів за успіхи в навчанні заохочують "автоматом", а за відсутність на заняттях карають зайвими запитаннями на іспиті (це використовують у своїй практиці більшість педагогів). Однак цей спосіб можна використовувати набагато продуктивніше, якщо на самому початку семестру розписати конкретні і широкі можливості перед студентами, тобто щоб студент відразу зрозумів, що відсутність його на лекції – це мінус 1 бал, а підготовка доповіді – плюс 2. У підсумку студент буде мотивувати конкретними бонусами і преференціями на іспиті і з більшою відповідальністю поставиться до навчального процесу. Однак зацікавити студента, який поступив до вишу виключно заради диплома (відстрочки), бо батьки сказали, майже неможливо.

Однак, незважаючи на репутацію і рейтинг українських вишів, мотивація і успішність студентів з впровадженням процесів забезпечення якості не підвищилися. Можливо, причина полягає в тому, що основна увага приділялась виконанню вимог національної акредитації, а не радикальному перегляду навчальних програм, що вимагає підходу, орієнтованого на студентів, при цьому студенти повинні постійно

демонструвати, що вони домоглися певних результатів у навчанні, отримали навички та компетенції, передбачені курсом.

О.В. Громова

РОЗВИТОК КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОЇ ОСОБИСТОСТІ В СИСТЕМІ ОСВІТИ

До найважливіших особливостей сучасного етапу соціально-економічного розвитку суспільства належить зростання конкуренції практично в усіх сферах життєдіяльності. Тому провідною вимогою до системи освіти, по суті, критерієм оцінки її якості, є становлення конкурентоспроможної особистості.

Невирішеність проблем підготовки конкурентоспроможної особистості у системі загальної та професійної освіти гальмує розуміння і прийняття суспільством і громадянами тенденцій розвитку країни, знижує конкурентоспроможність усіх сфер життєдіяльності держави.

Становлення конкурентоспроможності особистості в системі освіти є умовою і чинником її життєвої і професійної успішності надалі, запорукою ефективного саморозвитку та самовдосконалення. У контексті цільових орієнтирів модернізації української освіти в напрямку її безперервності, гуманізації та демократизації, інтеграції в загальноєвропейський освітній простір особливої актуальності набуває забезпечення особистості в освітньому процесі стартовими умовами для розвитку і саморозвитку її конкурентоспроможності протягом усього життя.

Як інтегративна характеристика особистості конкурентоспроможність представлена структурними компонентами: компетентністю, акмеологічною спрямованістю особистості і конкурентовизначальними особистісними якостями. Будучи динамічною якістю особистості, конкурентоспроможність включає базову соціальну конкурентоспроможність, основи якої закладаються в системі загальної освіти; соціально-професійну конкурентоспроможність, розвиток якої здійснюється в системі професійної освіти як процес вдосконалення соціальної конкурентоспроможності та становлення на цій базі основ професійної конкурентоспроможності; професійно-соціальну конкурентоспроможність, яка розвивається в процесі самореалізації особистості як громадянина та спеціаліста.

Розвиток соціальної конкурентоспроможності особистості забезпечується становленням:

- соціальної компетентності, яка передбачає володіння такими компетенціями: політичною та соціально-економічною, соціально-комунікативною, полікультурною, інформаційно-інструментальною, індивідуально-особистісною;